

Full diocesà

25 de novembre del 2018

p5 — 4.500 persones gaudiren de l'oratori d'Episcopus

p6 — Publicat en català el document final del Sínode sobre els joves

Sant Andreu de Maians

La figura de l'apòstol Sant Andreu

Sant Andreu era originari de Betsaida, població de Galilea. D'ofici fou pescador. Inicialment fou deixeble de sant Joan Baptista, el precursor del Messies. Ben aviat, Andreu fou cridat a evangelitzar per Jesús de Natzaret, el Messies, juntament amb el seu germà sant Pere quan vivien a Cafarnaüm dedicats a la pesca al llac de Tiberíades. Andreu fou el primer apòstol cridat per Jesús al servei de l'Evangelí, i en els mateixos inicis de l'Església ja donà la vida amb un eloqüent testimoni martirial quan fou detingut i crucificat entorn de l'any 60 a Patres, a l'Acàcia, durant les primeres persecucions promogudes per l'imperi romà contra els cristians. Fou clavat en una creu aspada, que justament hom anomena popularment «la creu de sant Andreu».

Sant Andreu és un apòstol particularment venerat a l'Església de Constantinoble i de Roma, on el papa sant Gregori el Gran disposà que part de les seves relíquies fossin dipositades al monestir que li dedicà al Monte Coelio. Uns anys més tard, el papa Pius II disposà que la testa de sant Andreu fos posada a l'altar de la Confessió de la basílica de Sant Pere del Vaticà, situada ben a prop de les relíquies del seu germà Pere, que, com ell, és invocat com a advocat per la gent que treballa al mar.

A Catalunya l'apòstol sant Andreu ha gaudit d'una gran veneració, amb capelles i hospitals erigits en honor del sant (com ara l'Hospital de Sant Andreu de Manresa).

(Continua a la pàgina 6)

«Li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa»

Jesucrist, rei de l'univers / Cicle B

Lectura del primer llibre dels Reis

Tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

(7,13-14)

Salm responsorial

El Senyor és rei, va vestit de majestat.

(Salm 92)

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jesucrist és el testimoni fidel, el primer ressuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra. Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare; que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén. Mireu, ve sobre els núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells que el van traspasar, i totes les famílies de la terra es lamentaran per ell. Sí, amén. Jo sóc l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darrera, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers.

(1,5-8)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Pilat digué a Jesús: «Ets tu el rei dels jueus?» Jesús contestà: «Surt de vós això que em pregunteu, o són d'altres els qui us ho han dit de mi?» Respongué Pilat: «Jo, no sóc pas jueu. És el teu poble i els mateixos grans sacerdots els qui t'han entregat a les meves mans. He de saber què has fet.» Jesús respongué: «La meva reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meva reialesa no és d'aquí.» Pilat digué: «Per tant, vols dir que ets rei.» Jesús contestà: «Teniu raó: jo sóc rei. La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meva veu.»

(18,33b-37)

«Teniu raó: jo sóc rei. La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meva veu»

Testimoni de la veritat

Jean Hakolimana, prev.

En el nostre segle de modernitat, la lluita pels drets s'ha convertit en un dels eixos vertebradors de la societat. No passa un mes sense presenciar als nostres carrers la reivindicació d'algun dret que corre el risc de ser vulnerat o oblidat. Hom reclama sempre quelcom afí a la dignitat i a la llibertat. Una cosa, però, crida l'atenció: no s'escolten veus defensant el dret a la veritat. Un es pregunta per què no s'escolten en la nostra societat crits de protesta contra la mentida, almenys amb la mateixa força amb què es crida contra la injustícia. Des del complex món del quefer polític, fins a la «la petita comèdia» de les nostres relacions personals de cada dia, passant per l'omnipotent món dels mitjans de comunicació, la mentida s'ha convertit en un dels eixos de la nostra societat. «L'home contemporani es veu obligat a pensar, decidir i actuar embolicat en una densa boira de mentida i falsedat. Indefens davant un cercol d'enganys, fal·làcies i mentides del qual és difícil alliberar-se» (A. Pagola). Estem atrapats en una boira nebulosa, entre la «verda-dera mentida i la falsa veritat» (J. Rostand).

En aquesta boira, Jesús intenta situar el seu projecte: «La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meva veu.» Aquesta és la reialesa que ens proposa: una invitació a viure en la veritat davant de Déu, davant d'un mateix i davant dels altres. És un repte i una promesa per a tothom qui cerca sincerament una societat més humana. La veritat ens farà lliures. Però, tal com deia Alixator, primer ens molestarà.

La imatge

A la banda de la dreta fan anar el dit acusador, a l'esquerra compadeixen l'acusat. El governador s'informa.

Les situacions que passen i que ens toca de viure demanen prendre partit i no pas desentendre-se'n. Quan li toqui, Jesús parlarà sense por dient senzillament la seva defensa. Ordinàriament sol passar a l'inrevés: cridar sense a penes compromís, deixar que les situacions es podreixin.

Jesús davant de Pilat (s. XIV). Pere Serra

Agenda

Lit. hores: Setmana II

26 dilluns

—Sant Joan Berchmans

Ap 14,1-3.4b-5/Salm 23/Lc 21,1-4

27 dimarts

—La Mare de Déu de la Medalla

Miraculosa

—Beat Ramon Llull

Ap 14,14-19/Salm 95/Lc 21,5-11

28 dimecres

—Sant Ruf

—Santa Caterina Lebouré

Ap 15,1-4/Salm 97/Lc 21,12-19

29 dijous

—Sant Sadurní

—Sant Demetri

Beat Bernardo Francisco de Hoyos.

Ap 18,1-2. 21-23; 19,1-3.9a/Salm

99/Lc 21,20-28

30 divendres

—Sant Andreu Apòstol

Rm 10,9-18/Salm 18/Mt 4,18-22

1 dissabte

—Sant Eloi

—Primer de desembre, mes consa-

grat a la Immaculada Concepció

Ap 22,1-7/Salm 94/Lc 21,34-36

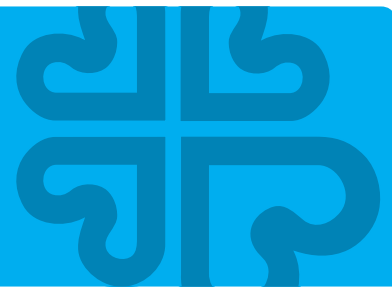
2 diumenge I d'Advent / Cicle C

—Santa Bibiana

Jr 33,14-16/Salm 24/1Te 3,12-4,2/

Lc 21,25-28. 34-36

Ningú sense llar

Càritas diocesana de Vic

Sí, és possible. Ningú sense llar.

La vivència de la nostra identitat de Càritas ens empeny a estar al costat dels qui pateixen; sabem que hem d'estar alerta, ben informats, i a prop de la gent que està mancada de recursos. Aquesta actitud ens ve de la tradició més genuïna de l'Església. En un document del Concili Vaticà II llegim: «La joia i l'alegria, la tristesa i l'angoixa del nostre temps, especialment d'aquells que són pobres o afligits, són també el goig i l'alegria, la tristesa i l'angoixa dels seguidors del Crist.»

A Càritas engegarem una campanya sobre el problema de l'habitatge amb el lema «Ningú sense llar».

És del nostre record que una persona es podia fer una casa treballant deu anys de la seva vida. Altrament, ara es fan hipoteques a quaranta anys que esclavitzen per sempre. Quan un àmbit de la societat esdevé un negoci especulatiu, la gent senzilla en pateix les conseqüències.

Tota aquesta situació s'ha agreujat amb l'arribada de nous immigrants. Als nouvinguts tothom els utilitza; als països d'origen ja els va bé, que els pobres marxin, i a les empreses d'aquí els va bé que vingui gent disposada a treballar a preu baix.

Conviure amb algú que té uns costums molt diferents no és gens fàcil, i fàcilment poden sorgir tensions. Ells, rebutjats per la societat, es veuen obligats a viure amuntegats; quan el propietari veu que és un immigrant, li diuen que el pis ja és ple, i ells han d'arrendar una habitació i ficar-s'hi tota la família.

Si un és al carrer i sap que hi ha un pis buit no té altra opció que entrar-hi. Si aconsegueix estar-s'hi 48 hores, ha de ser un jutge qui digui que ha de marxar. Sovint és una màfia qui controla els pisos ocupats. De les necessitats d'altri sempre hi ha qui hi suca pa. Amb aquesta petita ullada a les dificultats que trobem per a accedir a un habitatge volem prendre consciència de l'abast d'aquest problema. És per

això que des de Càritas ara volem engegar aquesta campanya, amb l'esperança que, com diu Raimon: «La lluita per l'única, perseguida, vida nostra, ens portarà a l'esperança. Sí, guanyarem l'esperança de viure lliures i en pau.»

Josep Pratsobrerroca.

Destaquem

La parròquia de Vacarisses ha iniciat el projecte «Dinar en companyia», un projecte d'acompanyament a persones grans.

S'han realitzat diverses trobades del grup Motor del programa VIDA, en què participen activament les Càritas de Torelló, Manlleu, Vic i Serveis Diocesans.

Ramon Martínez, director de Càritas Torelló, Maria Dot, secretària general de Càritas Diocesana de Vic, i l'Ajuntament de Torelló van explicar en roda de premsa el nou model d'assistència alimentària que s'aplicarà a Torelló.

S'han iniciat cursos de formació sociolaboral a la llar a Vic, de català a Manresa, i de costura a Manlleu, amb l'objectiu de millorar les competències de persones que atenem i facilitar la seva inserció laboral.

El 25 d'octubre, Càritas Arxiprestal de Vic i Vic Comerç van destacar el compromís del petit comerç i van mostrar la seva voluntat de continuar col·laborant amb aquells que poden tenir més dificultats per a cobrir les seves necessitats bàsiques.

4.500 persones gaudiren de l'oratori d'Episcopus

Un total de 4.500 assistents al cicle de concerts de l'oratori d'Episcopus, *Diàleg patriarcal*, en homenatge als bisbes Oliba de Cerdanya i Torras i Bages converteixen aquest esdeveniment en un èxit incontestable. Els darrers concerts tingueren lloc a la Seu de Manresa i a la basílica de Santa Maria d'Igualada, amb 600 i 550 assistents respectivament.

Figures eclesials com l'arquebisbe primat de Tarragona, Mons. Jaume Pujol; el cardenal i arquebisbe emèrit de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i el bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, assistiren a alguna de les diferents representacions.

A més, el senyor bisbe, havent escoltat el capítol catedralici, va tenir a bé nomenar canonges honoraris Mons. Valentí Miserachs i Grau i Mn. Josep Ruaix i Vinyet.

Així mateix, es va fer públic que el bisbat de Vic ha instituit *ex novo* la Medalla Bisbe Oliba, distinció creada per a reconèixer a aquelles persones o institucions que, com el bisbe Oliba en el seu temps, s'hagin significat de forma particular pel seu servei a l'Església de Vic en tots aquells àmbits de missió que li són propis. Els primers guardonats són els esmentats Valentí Miserachs i Josep Ruaix.

Necrològica

Mn. Jordi Vila i Febrer

Havia nascut a Vic el dia 22 de novembre de 1931 i fou ordenat sacerdot el dia 17 de desembre de 1955. Fou vicari de Sant Genís de Taradell (1956) i de la Sagrada Família d'Igualada (1957), on fou el primer sacerdot que atengué espiritualment el barri de Montserrat. Després fou regent de Sant Cristòfol de Tavertet (1962) i, més tard, es traslladà a Manlleu. Allí fou capellà de l'hospital i encarregat del barri de l'Erm (1967), on promogué la parròquia de Sant Pau, d'on fou el rector fins a l'actualitat. Mossèn Jordi fou una gran figura aglutinadora del barri, a l'entorn del temple, elevat a parròquia en 1983. Per altra banda, fou consiliari local i comarcal d'aspirants d'Acció Catòlica (1959) i delegat episcopal de Pastoral Penitenciarària (1995-2013). Morí a Vic el 27 d'octubre, a vuitanta-sis anys d'edat. Al cel sia.

Andreu, un apòstol venerat a Catalunya

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

(Ve de la pàgina 1)

La veneració de sant Andreu es mostra, sobretot, amb nombroses parròquies que té dedicades a casa nostra, com Sant Andreu de Sagàs, Sant Andreu de Maians, Sant Andreu de Tona, Sant Andreu de la Vola, Sant Andreu de Castellnou de Bages, Sant Andreu de Castellcir i Sant Andreu de Socarrats i, àdhuc, amb poblacions que duen annex el nom de l'apòstol com ara les de Sant Andreu del Palomar (ara annexionat a Barcelona), Sant Andreu de la Barca, Sant Andreu de Llavaneres, Sant Andreu de Bancells, Sant Andreu de Llanars, Sant Andreu de Ravós, Sant Andreu del Coll, Sant Andreu del Terri, Sant Andreu Salou (petita població situada a prop de Santa Coloma de Farners) i Sant Andreu (poblat agregat a Castellbó, dins l'arxiprestat de la Seu d'Urgell), que àdhuc compten amb fires i amb festes populars que són recollides cada any en el popular Calendari de l'Ermità.

Hi ha una venerable tradició que assenyala que la població de Sant Andreu de Sagàs seria la més antiga de Catalunya, ja que, segons una antiga llegenda recollida pel folklorista Joan Amades (†1959), aquest poblet del Berguedà va ser el primer nucli habitat de Catalunya que hauria fundat un nét de Noè, que es deia Sagàs, i que un cop efectuada la dispersió de Babel, escollí aquest bell indret, on es va casar i on edificà set cases, una per a cadascun dels seus fills. Fins no fa gaires anys, la parròquia de Sant Andreu de Sagàs només comptava aquelles set cases, que segons aquesta tradició serien les més antigues i primitives de Catalunya.

Una bona manera de prendre consciència de l'abast de la devoció del poble català a l'apòstol Sant Andreu és donar un esguard a la gran quantitat de goigs que té dedicats, estam-

pats arreu de Catalunya, com els que foren estampats a la tipografia Carreras de Girona, a la gironina impremta Llach, a la impremta olotina de Joan Bonet, a la impremta Trullàs de Manresa o bé els estampats per Joan Dorca a Vic.

Hi ha un adagi popular de la nostra pagesia que diu: «Sembreu per Sant Bartomeu, i naixerà el nap per Sant Andreu», i un altre que fa: «El vi novell, per Sant Andreu ja és vell» i, sobretot, aquell tan conegut: «Per Sant Andreu, fred o neu!»

La seva festa litúrgica s'escau el dia 30 de novembre.

El document final del Sínode sobre els joves

L'Editorial Claret acaba de publicar el Document final de la XV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes sobre el tema «Els joves, la fe i el discerniment vocacional». El text és fruit del discerniment realitzat durant aquests dies i recull els nuclis temàtics generadors sobre els quals els Pares sinodals s'han concentrat amb particular intensitat i passió. Vol orientar el treball i la presència dels joves en les comunitats eclesials i deixa en mans de cada continent, país i Esglésies locals la seva concreció. També respira les orientacions

de renovació pastoral i eclesial que promou el papa Francesc. El text, que s'orienta a l'acompanyament dels joves, per als quals demana més protagonisme i llibertat en la vida eclesial, també recull els principals problemes i reptes que aquests han d'afrontar.

Els punts del document han estat aprovats àmpliament pels 268 bisbes d'arreu del món que han participat en el Sínode i recull les aportacions que s'han fet durant el procés sinodal des de diversos sectors eclesials.

L'article

Suport per a ajudar a la pregària bíblica

Jesús Renau, S.I.

Ens costa una mica pregar amb alguns textos bíblics que ens presenten situacions, consells i fins accions atribuïdes a Déu que a primera vista contradiuen valors evangèlics.

Imagino que sóc davant un fragment que em costa compartir, almenys en alguns aspectes, com a destrucció de pobles, matances, enganys, etc. Passaria de llarg; però voldria entendre si hi ha missatge de la Paraula, ni que fos una mica. Començo, doncs, fent un acte de fe en la presència de l'Esperit i li demano que m'ajudi a interpretar-ne el sentit.

Ens costa una mica pregar amb segons quins textos bíblics

La primera pregunta que em puc fer és sobre la cultura dominant en aquella època, ja que els escrits responen a les formes de pensar i valorar d'aquells temps passats. Destruir ciutats i matar-ne tots els habitants formava part de les guerres i podia ser considerat com quelcom fins i tot natural. (A l'edat mitjana les croades eren acceptades fins i tot per persones santes que hi participaven).

La segona pregunta que em puc fer és si la Paraula tracta aquesta qüestió directament o tangencialment. ¿Parla directament de la forma de fer la guerra o, per exemple, de la cura de Déu pel seu poble?

El següent pas és intentar mirar la qüestió central des de la perspectiva del missatge de Jesús, i, vista des d'aquesta perspectiva, meditar-la, pregar-hi, fer silenci i mantenir el cor obert a l'Esperit.

Resumint: 1. Lectura del text. 2. Memòria del context cultural. 3. Perspectiva evangèlica i pregària.

És Jesús qui ens dóna el sentit de l'Antic Testament.

El llibre

L'Advent 6+1

Ignasi Maria Fossas

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Col·lecció les Quatre Estacions
44 pàgines / 6,65 euros

L'Advent, el període de quatre setmanes immediatament anteriors a la celebració de Nadal, marca l'inici de l'any litúrgic.

Són uns dies durant els quals la litúrgia pren un color i un accent molt marcats, per tal d'ajudar-nos en la preparació de la celebració del misteri de l'Encarnació, a esperar la segona vinguda del Crist i a fer viva la seva presència actual.

En aquest llibre, el P. Ignasi M. Fossas, benedictí de Montserrat, ens presenta els elements més característics de la litúrgia d'Advent i n'explica la significació fent servir una regla mnemotècnica original: el número 6. Hi ha un vídeo-resum de tot això, fet pel mateix autor, a YouTube.

Tots els qui són de la veritat escolten la meua veu (Jn 18, 37)

Romà Casanova, bisbe de Vic

La solemnitat de nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món, fou instituïda per Pius XI l'any 1925. Després de la primera guerra europea (1914-1918), quan s'havia experimentat amb dolor la força del mal i de l'odi, juntament amb una situació política molt dèbil, que de fet va portar a la segona guerra mundial; en aquest context, l'Església convida a posar la mirada en la reialesa de Crist sobre tot el món, i en el seu regnat de pau, d'amor i de veritat.

La reialesa de Jesús, com ell digué a Ponç Pilat en el pretori, *no és cosa d'aquest món*. L'Església, comunitat dels creients en Crist, ha de ser sempre independent de tot poder d'aquest món. Passen els segles, i els poders d'aquest món canvien a una gran velocitat; però la reialesa de Crist roman pels segles. Aquesta és la aposta de present i de futur dels creients. Tot i això, no podem oblidar el que ens ensenya sant Agustí sobre l'Església: «Ella, sense cap mena de dubte, és protegida per la divina Providència amb el consol en la prosperitat, a fi que no es deixi vèncer per l'adversitat, i amb l'exercici en l'adversitat, perquè la prosperitat no el corrompi... D'aquesta manera, pelegrinant entre les persecucions del món i els consols de Déu, avança l'Església per aquest món en aquests dies dolents, no solament des del temps de presència corporal de Crist i els seus apòstols, sinó des del mateix Abel, primer just a qui va matar el seu impiu germà, i fins a la fi del món» (*La Ciutat de Déu*, XVIII, 51).

Jesús, Rei de l'univers, regna des del cor de les persones. Tot i que ell és el rei, és a la porta del cor de cada persona, trucant com un pidolaire, perquè el cor solament es pot obrir per dins: *Mira, sóc a la porta i truco. Si algú m'escolta i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell* (Ap 3,20). Tothom, en un moment o altre de la seva vida, sent en el seu cor els trucs suaus i penetrants

El Cerro de los Ángeles

de Jesús. Qui amb sinceritat cerca la veritat i l'amor, en sentir aquest crida, no pot fer res més que obrir-li el cor: *Tots els qui són de la veritat escolten la meua veu* (Jn 18, 37), digué Jesús.

Als creients en Crist, deixebles i missioners, ens pertoca d'ajudar els nostres germans a cercar amb sinceritat la veritat i l'amor, essent per a ells, amb la paraula, les invitacions, els gestos oportuns, que l'Esperit Sant ens inspire de fer, instruments del Senyor, que truca a la porta del seu cor.

